

ת"פ 71639/01/17 - מדינת ישראל נגד האני חטיב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 71639-01-17 מדינת ישראל נ' חטיב

לפני
בעניין:
כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן הנשיא
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

האני חטיב
ע"י ב"כ עו"ד עבד עסלי

הנאשם

גזר דין

הרקע:

1. הנאשם שלפניי הורשע, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין תשל"ז - 1977, ומסירת ידיעה כוזבת, לפי סעיף 243 רישא לחוק האמור. הסדר הטיעון לא כלל הסכמות בנוגע להרשעה או לעונש.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום שימש הנאשם כנהג מכלית דלק בחברת כ. וואן פטרול ואנרגיה בע"מ (להלן: "החברה"). במסגרת זו נהג הנאשם לספק דלקים ושמנים ללקוחות שונים, לגבות מהם את התמורה ולהעבירה לחברה.

בתחילת שנת 2013 קשר הנאשם קשר עם אדם בשם נזאר יאסין (להלן: "יאסין") לגנוב כסף מהחברה. הם סיכמו כי הנאשם יאפשר ליאסין לפרוץ למכלית כדי לקחת את הכספים השייכים לחברה, ולאחר מכן יתחלקו ביניהם בשלל.

ביום 7/2/2013 סיפק הנאשם דלק ללקוח, וקיבל ממנו בתמורה סך של 94,000 ₪ במזומן ושלושה שיקים בסכום כולל של 8,440 ₪. בתיאום עם יאסין הנאשם החנה את המכלית מבלי לנעול את הדלת, והשאיר בתוכה את הכספים שקיבל. יאסין נכנס למכלית ולקח ממנה את הכסף. לאחר שהנאשם הבחין שיאסין עזב את המקום, הוא שב למכלית ושבר את חלונה, בכוונה לביים פריצה. לאחר מכן ניגש הנאשם לתחנת משטרה ומסר לשוטר שהמכלית נפרצה ושהכסף נגנב.

בהמשך התחלקו הנאשם ויאסין בשלל. על פי הסכמתם המוקדמת, הנאשם אמור היה לקבל סך של 50,000 ₪, ויאסין אמור היה לקבל סך של 40,000 ₪. בפועל קיבל הנאשם מיאסין סך של 34,000 ₪, ויאסין החזיק 60,000 ₪, והתחייב להעביר לנאשם סכום נוסף בהמשך, בהתאם למוסכם. השיקים שנגנבו הושמדו על ידי הנאשם.

תמצית טיעוני הצדדים:

3. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין 8 חודשי מאסר לבין 20 חודשי מאסר, וביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 8 חודשים, מאסר על תנאי וקנס.

בטיעוניה הדגישה המאשימה שהנאשם ביצע את מעשיו לאחר תכנון מוקדם, כי הוא פעל להסתיר את מעשיו וכי הוא זה שהיה אמור לזכות ברוב השלל. לעמדתה, הנאשם פגע בקניינו של מעבידו והפר באופן בוטה את אמונו. בכך פגע הנאשם ביכולת לנהל עסקים ובמערך התעסוקתי התקין שבין המעביד לכלל עובדיו. בנוסף, הנאשם מסר למשטרה ידיעה כוזבת, וגרם לבזבוז זמן ומשאבים של משטרת ישראל.

המאשימה הוסיפה וטענה כי לעבירה של גניבה ממעביד נודעת חומרה יתרה, לנוכח הגישה הקלה של עובדים לכספי המעביד.

לעמדת המאשימה, לא מתקיימים התנאים המאפשרים לבטל את הרשעת הנאשם. הוא לא עבר תהליך טיפולי בפועל, לא הוכח קיומו של נזק קונקרטי ומדובר בביצוע עבירות בצוותא, בסכום לא מבוטל ולאחר תכנון ומשא ומתן.

4. ההגנה מצדה ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ וצו מבחן.

לטענת הסנגור, אדם אחר הוא שיזם, הגה והניע את ביצוע העבירות. אותו אחר הפעיל אמצעי לחץ חוזרים על הנאשם, שסירב פעם אחר פעם להצעותיו. הנאשם, שהינו אדם נורמטיבי ושעבד לשביעות רצונו המלאה של מעבידו, הן קודם לביצוע העבירות והן לאחר מכן, טעה לבסוף, התפתה ונכנע ללחץ. אולם לאחר מעשה הוא התחרט, הפליל את עצמו ואת האחר, החזיר מיוזמתו את חלקו בגניבה וביקש את סליחתו של המעביד. נפגע העבירה ריחם על הנאשם, סלח לו ואף ביקש ממנו לחזור ולעבוד אצלו.

לטענת ההגנה, הרשעת הנאשם עלולה להפוך את הקערה על פיה ולגרום לנאשם נזק של ממש. הנאשם הינו אדם פשוט, העובד כנהג מכלית. אם הרשעתו תעמוד בעינה, יימנע ממנו להיכנס לבתי הזיקוק והוא יאלץ לחפש עבודה אחרת.

עוד הפנה הסנגור בטיעוניו לפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה, לעברו הפלילי הנקי של הנאשם ולנסיבותיו האישיות.

5. הנאשם טען כי במשך השנים שחלפו מאז האירועים הוא למד מטעויות והשתנה. לדבריו, הוא עצמאי, בעל חברת הובלות ומשאיות דלק. אולם, בשל ההליך הפלילי המתנהל נגדו, לא מתאפשר לו להיכנס לבתי הזיקוק והוא נאלץ לבקש מנהגים אחרים לעשות זאת.

תסקיר שירות המבחן:

6. שירות המבחן עמד בתסקירו על נסיבותיו האישיות, המשפחתיות, החינוכיות, הנורמטיביות והתעסוקתיות של הנאשם.

שירות המבחן ציין כי הנאשם מחזיק בעמדות פרו חברתיות ושואף להתנהל על פיהן, אינו חשוף לסביבה עבריינית ואין לו עבר פלילי קודם. הוא משקיע מאמצים לשמור על יציבות תעסוקתית, מבין שחרג מגבולות החוק, מכיר בשלילת המעשה, חש חרטה ולוקח אחריות מלאה על ביצוע העבירה.

יחד עם זאת ציין שירות המבחן כי לנאשם קושי בהסתגלות ושמירה על יציבות במסגרות, הוא מתקשה לקחת אחריות על תפקידיו, חסר ביטחון בקשר עם דמויות משמעותיות וגורמי תמיכה וטיפול ומתקשה לראות בבירור את צרכיו ולקיים תקשורת טובה.

הנאשם אינו שולל נזקקות טיפולית, אך הוא מתקשה להאמין שהמערכת יכולה לסייע לו. שירות המבחן התרשם כי לנאשם מוטיבציה פנימית ראשונית לטיפול ועריכת שינוי בחייו, וניתן לשלבו בהליך שיקומי.

להערכת שירות המבחן, הנאשם לא ביצע את העבירות על רקע של מאפיינים עברייניים מושרשים, אלא כביטוי לקשיים התנהגותיים ורגשיים ותפיסה לקויה של גבולות התנהגותיים. לפיכך סבור שירות המבחן כי עונש מאסר בפועל ממש עלול לגרום לרגרסיה במצבו, לנוכח החשיפה המוגברת לתת תרבות עבריינית.

לאור כל זאת המליץ שירות המבחן להימנע מלדון את הנאשם לעונש מאסר בין כותלי הכלא, אלא להטיל עליו צו של"צ בהיקף משמעותי, צו מבחן, עונשים מותנים ופיצוי לקורבן העבירה.

שירות המבחן הוסיף והמליץ לשקול את ביטול הרשעתו של הנאשם. לעניין זה ציין כי להתרשמותו, הרשעתו עלולה לפגוע ברמה התעסוקתית שלו, בכך שיימנע ממנו להיכנס למקומות מסווגים.

דין ומסקנות:

העובדות שיובאו בחשבון לצורך גזירת העונש:

7. כאמור, הנאשם הודה והורשע בכך שגנב ממעבדו כסף, ביים פריצה לרכב המעביד ומסר הודעה כוזבת במשטרה, לאחר שקשר עם אחר קשר לעשות כן.

לא ניתן לקבל את הטענות שהעלתה ההגנה בהרחבה בטיעוניה לעונש, כי אדם אחר הוא שהיה היוזם, המניע וההוגה של התוכנית העבריינית, וכי הנאשם סירב פעמים רבות לבצע את התוכנית, אך לבסוף נכנע בשל לחץ כבד שהופעל עליו. כמו כן לא ניתן לקבל את טענות ההגנה לפיהן הנאשם התחרט על מעשיו, הפליל את עצמו ואת האחר והחזיר את חלקו בשלל מיוזמתו הוא.

הטענות העובדתיות הנ"ל נשמעו לראשונה בשלב טיעוני ההגנה לעונש. הן אינן עולות מכתב האישום, והן אינן מוסכמות על התביעה (ראו עמ' 7 לפרו' ש' 22). כידוע, הודאה בעובדות כתב האישום פירושה שאלו העובדות שישמשו תשתית לגזר הדין שייגזר. לפיכך, הצדדים מנועים מלהסתמך בטיעוניהם לעונש על ראיות שלא הובאו לבית המשפט בהסדר הטיעון במסגרת כתב האישום המתוקן (ע"פ 8314/03 **שיהד נ' מדינת ישראל** 7/6/2005). בפסיקה הובהר כי בהסדר טיעון כל אחד מהצדדים מכלכל את צעדיו תוך שקילת הסיכויים והסיכונים, גם באשר להיקף הפירוט העובדתי וטיבו. פירוט העובדות והעבירות בכתב האישום נועד, בעיקר, על מנת לתחום את מסגרת הדיון למעשים שמיוחסים לנאשם. משכך, אין לבית המשפט אלא העובדות בהן הודה הנאשם. בית המשפט אינו אמור להתייחס בגזר דינו לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום המתוקן, והוא אינו רשאי להביא בחשבון לצורך גזירת הדין עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה נאשם לצורכי הסדר טיעון (ע"פ 5677/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** 18/06/2012, רע"פ 1931/15 **מויססקו נ' מדינת ישראל** 26/3/2015). האמור בעניין זה חל גם ביחס לטענות המתבססות על חומר חקירה משטרתי (ע"פ 4215/18 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** 8/7/2018).

אין ליאפוא אלא העובדות שפורטו בכתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם.

האם ניתן לבטל את הרשעתו של הנאשם:

8. כידוע, הכלל הוא כי משהוכחה ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, רשאי בית המשפט לבחון אפשרות של הימנעות מהרשעה (ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** 21/8/1985). על פי ההלכה הפסוקה רשאי בית המשפט להימנע מהרשעה רק בהתקיימותם של שני גורמים מצטברים. ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. שנית, מדובר בסוג עבירה בו מתאפשר לוותר על ההרשעה, בנסיבות המקרה המסוים, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337, 342).

9. כפי שיפורט להלן, הנאשם שלפני אינו ממלא איזה מן התנאים הנ"ל.

א. ראשית, לא הוכח כי לנאשם ייגרם נזק אשר עלול לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו. כפי שכבר נפסק, אין די בחשש כללי וערטילאי לכך שתיגרם פגיעה בעתידו התעסוקתי של הנאשם, אלא שיש להצביע על נזק קונקרטי (ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** 3/3/2013). בית המשפט לא יידרש לתרחישים תיאורטיים אשר אין וודאות שיתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על היתכנותם (רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** 1/1/2013). עוד נפסק כי על בית המשפט להתרשם שהפגיעה שתיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו הינה קשה, במידה שאינה שקולה כלל לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב (ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** 23/7/2009)

כל שנאמר בתסקיר שירות המבחן בעניין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו הוא כי זו עלולה לפגוע ברמה התעסוקתית שלו, שכן הוא אינו מורשה להיכנס למקומות מסווגים. אולם, הנאשם אינו מנוע כלל מלבצע הובלות למקומות שאינם מסווגים. בנוסף, גם בעת ביצוע הובלה ליעד מסווג, הנאשם אינו נדרש אלא לטרחו מסוימת נוספת, כאשר עליו להסתייע בנהגים אחרים לצורך כניסה לאתר עצמו. לכל היותר מדובר אפוא בהכבדה במידה כלשהי על הנאשם, ובוודאי שלא בנזק כה קשה, שאינו שקול כלל לתועלת שבהרשעתו.

ב. שנית, בנסיבות המקרה שלפני, לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים.

מעשה של גניבה פוגע בקניינו של נפגע העבירה. שעה שנפגע העבירה הינו מעסיקו של העבריין, נפגע, בנוסף, האמון המתחייב בין מעביד לעובד במסגרת יחסי העבודה. פגיעה כאמור אינה עומדת בפני עצמה, אלא משליכה על כלל הגופים העסקיים, על חופש ההעסקה והעבודה, ועל היכולת להביא לצמיחתם של בתי העסק תוך התנהלות הגונה ושומרת חוק (השוו: עפ"ג (חי') 40674-04-13 **מדינת ישראל נ' קטש** 11/7/2013).

כפי שנקבע בפסיקה:

"אפשר וצריך לדרוש ממעסיק שינקוט באמצעי הגנה מירביים כדי לשמור על רכושו, כנגד גנבים "מן החוץ" - אך קשה אם לא בלתי אפשרי, להתגונן מראש כנגד עובד "מבפנים", שבתוקף תפקידו ומכוח האמון שהמעביד רוחש לו - יש לו גישה טבעית לרכושו של המעביד. על כן, מתחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה"
(ע"פ (ת"א) 72220/04 **מדינת ישראל נ' כהנים** 24/4/2006)

בהתחשב בחומרתה של העבירה, בפיתוי לביצועה ובקושי לאיתורה, קבע בית המשפט העליון כי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שיש ליתן משקל רב לשיקול ההרתעתו, תוך מתן משקל מופחת לנסיבות אישיות, במסגרת שיקולי הענישה בעבירות "כלכליות" אשר מבוצעות עבור בצע כסף ואשר כוללות שליחת יד לכספי המעביד או לכספי הציבור, על מנת ליידע עבריינים פוטנציאליים כי "הסיכון גובר על הסיכוי".
(ע"פ 3587/12 דדון נ' מדינת ישראל 20/3/2013)

הנאשם נהנה מאמונו של מעבידו, אשר נתן בו את אמונו. הוא הפקיד בידי הנאשם רכוש רב ערך והעסיק אותו בתפקיד המחייב מידת נאמנות גבוהה ביותר - גביית סכומי כסף גבוהים מלקוחותיו. הנאשם הפר ברגל גסה את אמונו של מעבידו, שיתף פעולה עם יאסין ורקם יחד איתו מזימה עבריינית, שכללה גניבה, ביום של התפרצות לרכב, גרימת נזק לרכב ומסירת מידע כוזב למשטרה, כחיוזק למעשה העברייני.

סבורני כי בנסיבות האמורות ביטול הרשעתו של הנאשם תעשה פלסטר את הקביעות הברורות הנ"ל בדבר חומרת המעשים ובדבר הצורך להרתיע מפניהם.

10. אינני מתעלם מכך שהנאשם השיב למעבידו סך של 34,000 ₪ מתוך הסכום שגנב, הסכום הראשוני שקיבל מיאסין. אולם, השבת גניבה המבוצעת שלא מיוזמתו של מבצע העבירה, בשל כך שהתחרט על העבירה שביצע, אינה מונעת את הרשעתו (ע"פ (י-ם) 9725-02-14 **קורסיה נ' מדינת ישראל** 6/3/2014, עפ"ג (י-ם) 33902-05-13 **מדינת ישראל נ' אוחנה** 27/6/2013). קל וחומר שאין הצדקה לביטול הרשעת הנאשם, אשר לא השיב את מלוא הגניבה, אלא כשליש ממנה בלבד.

עוד אינני מתעלם מהמכתב שהוגש מטעם מעבידו של הנאשם, בו הוא מבקש להתחשב בנאשם ולסלוח לו. אכן, לעמדתו של המתלונן נודעת חשיבות. אולם, היא אינה אלא אחד ממכלול השיקולים העומדים בפני בית משפט, ואין בכוחה להכתיב את התוצאה הסופית. גם אם מכתבו של המעסיק משקף גדלות נפש, אין די בנימוקים הנזכרים בו (חרטה שהביע הנאשם, בקשת סליחה מטעמו והשבת מלוא סכום הכסף) כדי להבהיר כראוי מה עמד בבסיסו (השוו: ע"פ (ת"א) 72220/04 הנ"ל). לא למותר לשוב ולהזכיר כי בניגוד לאמור במכתב, הנאשם לא השיב את מלוא הגניבה, אלא כשליש ממנה בלבד.

לאור האמור לעיל אין בידי לבטל את הרשעתו של הנאשם.

מתחם העונש ההולם:

11. על הערכים החברתיים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו עמדנו לעיל.

על מנת לעמוד על מידת הפגיעה בערכים האמורים יש להתחשב לקולא בכך שמדובר באירוע אחד, ממוקד וקונקרטי, ולא באירועים חוזרים או מתמשכים. מנגד, על מנת להוציא לפועל את העבירה הנאשם חבר לאחר, שיתף אותו במידע של מעבדו וביצע את מעשיו בתיאום עמו, תוך חלוקת עבודה ביניהם ובמטרה לחלוק בשלל. כמו כן, הסכום שגנב הנאשם ממעבדו הינו ניכר ומשמעותי.

כאמור, הנאשם ביצע את מעשיו לאחר תכנון של ממש, שנגע גם למעשה העבירה גופו, וגם למעשים המאוחרים לו, שנועדו לטשטש את ביצועו, לתמוך בגרסתו השקרית של הנאשם ולהרחיקו מן המעשה.

כאמור, וכעולה מעובדות כתב האישום, הנאשם פעל תוך שיתוף פעולה עם יאסין. אולם, בעוד יאסין לא היה אלא שותף מזדמן לדבר עבירה, הנאשם היה דמות הכרחית לשם ביצועה. הנאשם היה עובד החברה, הוא שנהג במשאית, החזיק בכספים ונהנה מהמידע שהיה הכרחי לשם הצלחת המזימה, וממעמד שאפשר לו למסור את התלונה הכוזבת במשטרה. חלקו של הנאשם בביצוע העבירה גבוה אפוא באופן ניכר מחלקו של יאסין.

על הנזקים שעלולים היו להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה עמדנו לעיל. הנזק הישיר שנגרם למעביד בפועל הסתכם ב-94,000 ₪, בנוסף לשיקים בסך של 8,000 ₪, שהושמדו על ידי הנאשם.

בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, כאמור לעיל, במדיניות הענישה הנהוגה (השוו: רע"פ 5540/15 גאוי נ' **מדינת ישראל** 24/8/2015, רע"פ 5471/15 **לסטר נ' מדינת ישראל** 19/8/2015, רע"פ 1960/15 **ברוקס נ' מדינת ישראל** 24/3/2015, רע"פ 8529/12 **עקל נ' מדינת ישראל** 18/12/2012, רע"פ 3153/10 **שבתשולי נ' מדינת ישראל** 29/4/2010, עפ"ג (חי') 42389-02-17 **שחאדה נ' מדינת ישראל** 6/4/2017, ע"פ (ת"א) 20466-10-14 **אילטוב נ' מדינת ישראל** 25/2/2015, ע"פ (י-ם) 9725-02-14 **קורסיה נ' מדינת ישראל** 6/3/2014, ע"פ (מרכז) 44947-09-13 **עיסא נ' מדינת ישראל** 2/2/2014, ת"פ (ראשל"צ) 23845-06-15 **מדינת ישראל נ ג דברג** 27/6/2018, ת"פ (שלום ת"א) 44643-04-17 **מדינת ישראל נ' ארסלן** 27/3/2018, ת"פ (קרית גת) 30745-09-12 **מדינת ישראל נ' זגורי** 13/1/2014, ת"פ (שלום י-ם) 23813-09-10 **מדינת ישראל נ' גובראן** 16/1/2012) ובנסיבות הנ"ל הקשורות בביצוע העבירה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל, לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם:

12. לצורך גזירת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחתו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, ואת הודאתו בשלב מוקדם מאוד של ההליכים, אשר חסכה מזמנם של העדים המפורטים בכתב האישום, זמנם של הצדדים ומשאבי המערכת.

בנוסף יש להתחשב באחריות שהנאשם נטל על מעשיו, בחרטה שהביע, במוטיבציה הראשונית שלו לטיפול ובפרק הזמן הממושך שחלף מאז ביצוע העבירה, אשר נראה כי נגרם בעיקרו בשל שיהוי בהגשת כתב האישום. ברם, ראוי להדגיש כי על פי הוראת סעיפים 40ג(ב) ו-40יא(10) לחוק העונשין תשל"ז - 1977, חלוף הזמן משמש שיקול לקביעת העונש המתאים **בתוך** מתחם העונש הולם, ואינו מהווה נימוק לסטות ממנו (ראו גם: ע"פ 3380/16 נאמן נ' מדינת ישראל 14/3/2017, בפסקה 10 לפסה"ד).

עוד עומדים לימינו של הנאשם המאמצים שביצע לתקן את תוצאות העבירה, ולו באופן חלקי, בכך שהשיב חלק מהכספים שנגנבו, בקשתו של נפגע העבירה להתחשב בנאשם ולסלוח לו, עברו הפלילי הנקי ונסיבותיו האישיות המפורטות בתסקיר.

לאור האמור אני סבור כי העונש המתאים לנאשם מצוי בתחתית מתחם העונש ההולם הנ"ל.

13. לנוכח כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 6 חודשים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 18/10/2018 עד לשעה 10:00, במפקדת מחוז צפון, יחידת עבודות שירות, רחוב הציונות 14, טבריה.

על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריו.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

ב. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר אם יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. לאחר שניתנה לכך הסכמת הנאשם, ניתן בזאת צו מבחן לפיו הנאשם יעמוד בפיקוח שירות המבחן במשך 18 חודשים מהיום. הנאשם ישולב בכל קבוצה טיפולית לפי שיקול דעת שירות המבחן ויבצע בדיקות לגילוי צריכת סמים ו/או אלקוהול ככל שיידרש על ידי שירות המבחן.

לנאשם הוסברה משמעות הצו, והובהר לו שעליו למלא אחר הוראות קצין המבחן. הנאשם הזהר שאם לא ימלא אחרי הצו מכל בחינה שהיא, או יעבור עבירה נוספת, יהיה צפוי לעונש נוסף על העבירה שביצע.

5129371 זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ט, 17 ספטמבר 2018.